

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., v právní věci **žalobce: V. T. N.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnam, bytem „X“, zastoupeném Mgr. Nad'ou Smetanovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, ul. 28. října č. p. 1001/3, PSČ 110 00, proti **žalované: P o l i c i e ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem v Praze 3, ul. Olšanská č. p. 2, PSČ 130 51, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 6. 2017, č. j. CPR-27790-5/ČJ-2016-930310-V240,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se prostřednictvím svého právního zástupce v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 12. 6. 2017, č. j. CPR-27790-5/ČJ-2016-930310-V240, kterým bylo změněno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie KŘPU, oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 15. 10. 2016, č. j. KRPU-178937-70/ČJ-2014-040022-SV-CV, kterým bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky ve smyslu ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto

rozhodnutí. Podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestovat podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Napadeným rozhodnutím žalovaná změnila rozhodnutí správního orgánu I. stupně a to tak, že „... ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců.“ Ve zbylé části zůstalo rozhodnutí beze změn.

Žalobce v žalobě namítl, že žalobou napadené rozhodnutí je věcně nesprávné, nezákonné, nepřiměřené a nepřezkoumatelné. Rozhodnutí o správním vyhoštění bylo žalobci uloženo za jeho neoprávněný pobyt na území České republiky v době od 14. 3. 2014 do 6. 8. 2014. Žalobce byl účastníkem azylového řízení, ve kterém mu byl vystaven výjezdní příkaz s dobou platnosti do 13. 3. 2014. V době platnosti výjezdního příkazu žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu a následně i žádost o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území České republiky. Dne 6. 8. 2014 se žalobce dobrovolně dostavil na pracoviště Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky za účelem nahlášení nové adresy pobytu, kde s ním bylo neprodleně zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Žalovaná přisvědčila správnímu orgánu I. stupně o neoprávněnosti pobytu žalobce na území České republiky s odůvodněním, že ani jedna z podaných žádostí nezaložila fikci oprávněnosti jeho pobytu na území České republiky. Žalobce je přesvědčen, že se žalovaná nedostatečným způsobem vypořádala se skutečností, že ve věci žádosti o povolení k trvalému pobytu byla podána správní žaloba, které byl s ohledem na rodinné a osobní poměry žalobce a jeho práva na spravedlivý proces přiznán odkladný účinek. Usnesení o přiznání odkladného účinku tak zasáhlo do práv žalobce a založilo mu právo setrvat na území České republiky do skončení řízení o jeho žalobě ve věci žádosti o povolení k trvalému pobytu. Správní orgán I. stupně stejně jako žalovaná byly povinny toto soudní rozhodnutí respektovat a reflektovat jeho dopad na oprávněnost žalobceva pobytu na území České republiky. Žalobce se domnívá, že žalovaná dospěla k nesprávným skutkovým závěrům, které navíc řádně neodůvodnila a tím zatížila napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

V odvolání dále pak žalobce namítal nepřiměřenost uloženého trestu správního vyhoštění, poněvadž samotné rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho manželky. Žalobce žije na území České republiky po dobu dvaceti let, přičemž se přizpůsobil tamním poměrům, plně se integroval do společnosti, ovládá a plynule hovoří českým jazykem a v neposlední řadě si zde vytvořil rodinné zázemí. Na území České republiky žije ve společné domácnosti se svojí manželkou. Rodinný život započal žalobce budovat v době, kdy ještě disponoval povolením k pobytu. Skutečnost, že k uzavření manželství došlo až v roce 2011, představovala pouhé oficiální zpečetění trvalého a funkčního vztahu, což vyvrací tvrzení žalované o tom, že žalobce založil svůj rodinný život až poté, co věděl, že se na území České republiky nachází neoprávněně. Manželka trpí silnými bolestmi hlavy, závratěmi a zvracením, což jí znemožňuje každodenní výkon pracovních povinností. Žalobce tak manželce vypomáhá nejen v domácnosti, nýbrž i v podnikání, kde zajišťuje samotný chod prodejny a pořizuje zboží. Manželka návrat do země původu žalobce odmítá, neboť má obavu z tamní zdravotní péče, vysoké vlhkosti a průměrné roční teploty, které nepochybně její zdravotní stav ještě zhorší. Žalobce na území Vietnamské socialistické republiky nemá nikoho, ničeho a mimo jiné se v zemi původu několikrát dostal do konfliktu s tamními státními orgány. Skutečnost, že část žalobcevi rodiny žije i nadále na území Vietnamské socialistické republiky, přičemž žalobci mohou poskytnut pomoc, byla žalovanou založena na pouhých domněnkách, v důsledku nereflektování provedeného dokazování

a skutečného stavu věci. Je nepochybné, že kdyby žalobce měl nějakou rodinu v zemi původu, nepochybně by do země původu příležitostně odcestoval, to se však za posledních deset let nestalo. Žalovaná měla povinnost hodnotit jednotlivé důkazy zvlášť, ale i v jejich souhrnu, což dle žalobce neučinila. Navíc nezohlednila dlouholetou snahu žalobce o získání pobytového oprávnění a jeho řádnou spolupráci v průběhu všech správních řízení. Závěrem pak žalobce zmínil nedostatečně zdůvodněný zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho manželky. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedla, že plně odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterém uvedla důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná je přesvědčena, že se v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádala s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromé a rodinného života žalobce, stejně jako zjistila a doložila relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce. Žalovaná postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami a neshledala, že by svým postupem porušila zákonná ustanovení. S ohledem na výše uvedené proto navrhla, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť právní zástupkyně žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřila, a žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila.

Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během deseti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu správního spisu, který k výzvě soudu předložila žalovaná, a zejména pak žalobou napadeného rozhodnutí, dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je nedůvodná, a to i přes žalobcovu argumentaci jeho právem na soukromý a rodinný život.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce se narodil ... ve městě Q. T. ve Vietnamské socialistické republice. Na území České republiky přicestoval v březnu 1996 na platné vízum udělenému za účelem zaměstnání. Oprávnění k pobytu vlastnil až do roku 2004, kdy na základě opožděně podané žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu mu nebylo oprávnění k pobytu prodlouženo. Od roku 2005 tak pobýval na území České republiky neoprávněně. V únoru 2011 byl kontrolován policejní hlídkou, která jej zadržela. Následné

správní řízení o uložení správního vyhoštění bylo v dubnu 2013 zastaveno. Žalobci byl vystaven výjezdni příkaz, během něhož podal žádost o udělení azylu. Tato žádost byla zamítnuta a žalobci byl opětovně vydán výjezdni příkaz na třicet dní, přičemž v jeho platnosti podal žádost o udělení trvalého pobytu a žádost o vízum za účelem strpění. Obě žádosti mu byly zamítnuty. Žalobce nemá žádné kulturní nebo sociální vazby na Českou republiku a v návratu do země původu mu nebrání žádná překážka. V květnu 2011 se oženil a se svou manželkou žije ve společné domácnosti. Manželka je majitelkou obchodu s textilem, ale trpí zdravotními problémy, které jí neumožňují každodenní pracovní výkon. Žalobce musí pomáhat nejen s domácností, ale rovněž i s běžným chodem obchodu, který je živí. Jeho současná ekonomická situace mu nikterak nebrání v návratu do země původu.

Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Z výše uvedeného prokazatelně vyplývá, že žalobce se svým jednáním dopustil naplnění skutkové podstaty ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že žalobce nemůže s úspěchem namítat, že se svoji pobytovou situací snažil řešit tím, že dne 6. 3. 2014 podal žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu a dne 26. 2. 2014 dále pak podal žádost o povolení k trvalému pobytu, která byla následně projednávána v rámci soudního řízení. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne 15. 10. 2016. Napadené rozhodnutí pak bylo vydáno dne 12. 6. 2017. Obě tato rozhodnutí byla vydána až po zamítavém rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 24. 4. 2015, č. j. 59 A 49/2014-48, které bylo následně potvrzeno rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2015, č. j. 3 Azs 110/2015-25. Z právě uvedeného vyplývá, že v rozhodné době ve vztahu k žalobci nebylo vedeno žádné řízení, které by jej opravňovalo k pobytu na území České republiky. Navíc žalobce zmíněné žádosti podával v době, kdy si již byl prokazatelně vědom, že na území České republiky pobývá neoprávněně a zároveň poté co mu byl udělen výjezdni příkaz s dobou platnosti do 13. 3. 2014, kterým mu byla stanovena lhůta k vycestování. Žalobcovu námitku o nerespektování a nereflektování soudního rozhodnutí na oprávněnost pobytu žalobce na území České republiky, tak soud neshledal důvodnou.

K další žalobcově námitce týkající se nezohlednění možných dopadů do rodinného a soukromého života žalobce v důsledku správního vyhoštění soud uvádí následující.

Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod sice deklaruje právo na respektování soukromého a rodinného života, avšak zároveň připouští zásah do tohoto života, pokud se tak děje v souladu se zákonem a v oblastech zájmu chráněným státem. Rozhodnutí o správním vyhoštění vždy představuje určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, což ovšem automaticky ještě neznamená, že se jedná o nezákonné rozhodnutí. Žalobce nemohl předpokládat, že uzavřením manželství bude moci pobývat trvale na území České republiky, když se mu ani na základě několika učiněných pokusů nepodařilo pobytové oprávnění získat. Žalobce nedisponuje řádným pobytovým oprávněním od roku 2005, čímž se jeho tvrzení ohledně rodinného zázemí stávají nedůvodnými, neboť manželství uzavřel i přesto, že věděl, že společný život na území České republiky je značně nejistý.

Judikatura Evropského soudu pro lidská práva uvádí, že v případech možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života v souvislosti s nuceným vycestováním cizince musí být zohledněn zejména rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, délka pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, imigrační historie cizince a v neposlední řadě musí být zohledněna povaha a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem. Soud zvážil všechny rozhodné skutečnosti, které vyšly během správního řízení najevo, a dospěl k závěru, že skutkový stav byl posouzen správně. Je pravdou, že žalobce pobývá na území České republiky již od roku 1996, nicméně od roku 2005 je jeho pobyt neoprávněný. K založení rodiny se žalobce s manželkou rozhodli samovolně a to i přesto, že oba věděli o nelegálním pobytu žalobce a museli počítat s možností nuceného vycestování. Žalobce nemá na území České republiky jiné rodinné vazby. Soud rovněž neshledal existenci překážky, která by bránila žalobci žít s rodinou mimo území České republiky. Žalobcova ekonomická situace není špatná, jelikož on sám uvedl, že disponuje finančními prostředky, které by mu umožnily odcestovat do země původu. Žalobcův zdravotní stav mu nikterak nebrání v realizaci jeho správního vyhoštění. Zdravotní stav žalobcovi manželky nebyl soudem shledán natolik závažný, aby nebyla schopna absolvovat let do Vietnamské socialistické republiky a v případě zdravotních potíží vyhledat tamní lékařskou péči.

Soud připouští dlouhodobost pobytu žalobce na území České republiky, ale momentální stav, ve kterém se žalobce ocitl, si přivodil svým vlastním jednáním. Neexistují žádné překážky, které by bránily manželce ve vycestování s žalobcem. Manželka může vzhledem ke svému trvalému pobytu na území České republiky její území kdykoli opustit a následně se vrátit zpět. Žalobce může s manželkou udržovat kontakt prostřednictvím komunikačních prostředků. Mimo to bude moci posílat finanční prostředky, kterých se mu na území České republiky nedostávalo, neboť mu nebylo z důvodu absence pobytového oprávnění vystaveno živnostenské oprávnění. Soud znovu poukazuje na to, že žalobce si tuto situaci vedoucí až k jeho správnímu vyhoštění přivodil sám svým jednáním a jen on za ni nese odpovědnost. Soud nepopírá, že rozhodnutí o správním vyhoštění nepochybně zasáhne do rodinného života žalobce, nicméně vzhledem ke všem uvedeným důvodům shledal uložené správní vyhoštění jako přiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce.

Závěrem soud uvádí, že v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí vzešlo z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci ohledně žalobcova soukromého a rodinného života. Naopak, soud má za to, že žalobou napadené rozhodnutí a jemu

předcházející rozhodnutí bylo postaveno na úplně zjištěném, zákonném a přesvědčivém skutkovém stavu věci, přičemž nejsou v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, ani v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Skutkový stav ohledně žalobcova rodinného a soukromého života byl tedy žalovanou stranou řádně zjištěn, přičemž jeho hodnocení prvostupňovým správním orgánem i žalovanou včetně jejich úvah vedoucích k vydání rozhodnutí byl v dostatečném rozsahu a správně předeštěn v odůvodnění jejich rozhodnutí.

Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o pobytu cizinců, a soud proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované podle obsahu správního spisu žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 18. srpna 2017

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
I. T.